

1715   Jan Gordt Slegers in Meijel, over zijn leven en dood

Het moet in 1686 of 1687 geweest zijn dat een paar mannen uit Asten in Brabant over de grens wegtrokken naar de vrijheerlijkheid Meijel. Dat dorp in de Peel lag juist buiten Brabant.

Die twee mannen waren Martin Lucas die in Meijel 'van Ostaijen' werd genoemd en Jan Gordt Slegers. Waarom Martin Lucas van Ostaijen naar Meijel kwam is niet duidelijk, maar van Jan Gordt Slegers weten we dat het hem te warm onder de voeten werd door de processen rond de Ommelse vechtpartij. Als 19-jarige was hij, mogelijk als hoofddader, op 1 mei 1686 betrokken bij de vechtpartij met en de dood van Marcelis Goorts. Jan werd in 1687 als voortvluchtige vermeld, toen het Astense gerecht hem een boete wilde opleggen. Marcelis zou door het mes van Jan Gordt Slegers omgekomen zijn.

De eerste jaren in Meijel en op zoek naar een woning

Even ging het in Meijel gelijk op met de twee mannen uit Asten, Martin Lucas en Jan Gordt Slegers. Waarschijnlijk werden ze knecht bij een boer en trokken ze het dorp in. Martin Lucas kwam al snel Joanna dochter van Jan Geverts en Christina tegen en trouwde met haar. Jan Slegers was waarschijnlijk samen met zijn vrouw Heylgunda Janssen over de grens getrokken.

Ze hadden in 1690 nog geen huis of grond in Meijel volgens het Bunderboek. Wel kregen beide echtparen in 1689 hun eerste in Meijel gedoopte kind. Frans de zoon van Jan Gordt Slegers en Heylgunda Janssen werd gedoopt op 22 februari 1689 en Jan de zoon van de toen nog niet getrouwde Martin Lucas en Joanna Jan Geverts kreeg zijn doop op 28 maart 1689. Bij Frans kwamen de doopgetuigen van ver, Jasper Janssen de molenaar uit Weert en Elisabeth Janssen uit Asten. De families hielden een tijd lang met elkaar contact, gezien onder meer enige doopgetuigen, maar kregen heel verschillende ontwikkelingen. De nakomelingen van Martin Lucas en Joanna kwamen in Meijel drie eeuwen voor met uiteenlopende beroepen als boer, hulpje van een bendehoofdman, brouwersknecht, bierverkoper, schapenhouder, snijer of kleermaker, schoenmaker, koster, organist, zuster en pater, opperbrandmeester en leraar.

Maar het verhaal gaat verder over de hoofdfiguur Jan Gordt Slegers, wiens nakomelingen het in Meijel maar iets meer dan een halve eeuw uithielden.

Op 14 maart 1696 leken Jan Gordt Slegers en huisvrouw Heylken voor 52 pattacons de schuur met ernaast 10 roeden grond te kunnen kopen, zoals Thomas Jan Ardts die van

zijn vader Jan geërfd had. Ze moesten behalve de koopsom ook nog een nieuwe broek voor Thomas leveren en een rok laten maken van lakense stof die Thomas hun gaf. Jan betaalde, maar de koop ging niet door, omdat Annaken Ardt Gordts niet wilde dat dit onroerend goed uit de familie ging en ze naast de koop *'met klinckende ende blinckende geldt'*. Een familielid kon de verkoop van familiebezit aan een vreemde tegenhouden door de koop te naasten of te vernaarderen en het bezit zelf te kopen vanwege voorkeursrecht.

Waar Jan Slegers met Heylken en hun drie kinderen Frans (22 februari 1689), Jan (15 januari 1692) en Jan (17 september 1693) tot 1703 gewoond hebben is in de archieven

niet te vinden.

Vanaf 1703 woonden ze aan de Kurversweg, ongeveer waar deze weg nu uitkomt bij de voetbalvelden van RKMSV, achter het Startebos. Maar daar was wel een bijzondere koop voor nodig.

Ongeveer hier aan de nog steeds zanderige Kurversweg woonde de familie Slegers

Begin november 1703 zaten Jan Gordt Slegers en zijn huisvrouw Heylken bij Thijs Maessen en zijn huisvrouw Handrisken, dochter van Peter de Kurver. Ze klaagden over de moeilijke omstandigheden van wonen.

Thijs Maessen zei, dat hij nog wel iets had en dat hij het wilde ruilen. Het was de oude boerderij van Peter de Kurver, de korvenvlechter. Het was nauwelijks meer dan het pand hiernaast, een bouwval, een *'quaedt vervallen ende nedergeweyt huys'* met daarachter 4,25 roede land. Dat wilde hij wel aan Jan en Heylken overdragen.

Er was echter een probleem. De weduwe van Giel Jan Martens had nog het vruchtgebruik van pand en grond. Als zij niet akkoord ging, kon de ruil niet doorgaan.

Jan Gordt Slegers ging naar de weduwe en kreeg na lang praten gedaan dat zij van het vruchtgebruik afzag, maar daar wilde ze wel wat voor terug. Jan bood haar een mooi nieuw kleed en de zaak was geregeld.

Thijs Maessen was zo gelukkig met deze afwikkeling, dat hij aan Jan Slegers overdroeg 10,75 roede land langs de Molenstraat en het huiske met de grond. Jan Slegers moest daarvoor betalen met een trekos 'met getuych', een vimme of stapel stro en 18 pattacons. Ze dronken op die ruil een halve ton bier.

Maar Jan Slegers kreeg het gevoel dat mensen in Meijel hem opnieuw een streek wilden leveren. Hij was niet zo gezien, mensen spraken achter zijn rug over zijn verleden in Asten en Ommel. Misschien waren er nog schuldeisers, misschien waren er nog familieleden die de koop wilden verhinderen. Hij ging naar pastoor Egbertus van Loon om te vragen of die drie zondagen op rij in de Meijelse kerk wilde afroepen, dat deze ruil gesloten zou worden en dat mensen met bezwaren zich binnen veertien dagen konden melden. Pastoor verwees hem door naar richterbode Lennert Jan Gevers die zondags bij de kerk de afkondigen deed. Er kwam niemand bezwaar maken of schulden opeisen, zodat Jan Slegers eigenaar werd van een nauwelijks bewoonbaar huisje en 15 roede grond in Meijel, waar in de eeuwigheid niemand over kon mopperen. Maarten Goorts schreef het op in het boek van de schepenen.

Heulde Jan Slegers met de vijand?

Een klein beetje geschiedenis van de tijd tussen 1702 en 1713 is hier wel op z'n plaats om het verdere verhaal te kunnen volgen.

Uit de zeeslag bij Vigo tijdens de Spaanse Successieoorlog

Het kleine peeldorp Meijel kreeg in het begin van de achttiende eeuw ongewild een partijellende over zich heen. Het lag vóór 1702 dan wel als Gelders leen in het Spaanse (Habsburgse) Rijk, maar daar maalde niemand om.

Eeuwenlang was de vrijheerlijkheid Meijel een dorp waar alleen de heren van Ghoor het voor het zeggen hadden. Het was in 1648 na de Tachtigjarige Oorlog niet ingelijfd bij de Zeven Verenigde Provinciën, waartoe nabuurdorpen als Asten, Someren en Deurne in Brabant wel behoorden. Belasting en tiende gingen dus vooral naar de heren van Ghoor, die in Meijel niemand boven zich erkenden. Een klein deel van de belastingen moest geleverd worden in Baarlo. De Meijelsen waren echter vrijgesteld van doorvoerbelasting. Dat was heel belangrijk voor de inwoners, want er trokken nogal wat vervoerders over de enige weg die in Meijel door het centrum van de peel liep. De herbergiers profiteerden er volop van.

Daar kwam vanaf 1702 verandering in. Toen stierf de Spaanse koning Karel II kinderloos en moest zijn grote Habsburgse Rijk verdeeld worden. Karel II had bepaald dat de kleinzoon van de Franse koning Lodewijk XIV de Spaanse troon zou erven. Engeland en de Republiek der Nederlanden waren daar absoluut op tegen, want ze vonden dat Spanje-Frankrijk dan veel te machtig zouden worden in Europa. Er kwam een oorlog, een opvolgings- of successieoorlog. De Republiek bracht 120.000 soldaten in de strijd, maar in 1713 (ruim 200 jaar geleden) kreeg de bijna failliete Republiek van de Verenigde Provinciën bij de Vrede van Utrecht maar heel weinig terug voor het jarenlange vechten. Ze kreeg bijvoorbeeld de vesting Venlo en werd op een of andere manier na 1706 ook baas in Meijel, dat vanaf 1713 bij het Oostenrijks Overkwartier van Gelre hoorde.

Het is niet duidelijk waarom Meijel belasting, ook doorvoerbelasting, moest betalen aan de vijand, aan de Republiek der Nederlanden dus. De belastingbetalingen aan de heer van Ghoor en aan Baarlo gingen ook gewoon door.

En dan komt Jan Gordt Slegers weer in beeld, want hij was in dienst getreden bij de Hoogmogende Heren Staten van de Zeven Verenigde Provinciën en stond dus volledig achter de extra-belasting die Meijel moest betalen aan de vijand. Waarschijnlijk heeft hij dat openlijk op verscheidene plaatsen in Meijel ook verkondigd en heeft hij gezegd dat Meijel onderdanig moest worden aan Holland. Dat blijkt uit processtukken van 1715, maar niet uit wat geschreven is over de tien zittingen van de Meijelse dingbank tussen 22 september 1712 en 6 maart 1713.

De Meijelse schout Carolus de Bellevaux had als aanklager Jan Gordt Slegers voor de dingbank van 22 september 1712 laten dagen door richterbode Lennert Jan Gevers. Vanaf het begin was duidelijk dat tenminste vier Meijelse schepenen tegen Jan Slegers moesten getuigen: Peter Smits, Jan Willems, Peter Nijssen en Jan Thijssen. Omdat hij

de belangrijkste getuige was zou Peter Smits alias Peter Jan Thijssen den Smet als schepen afwezig zijn tijdens de zittingen. Ook de tijdelijk secretaris van de schepensbank J.G. Banneux wenste gehoord te worden, maar hij werd niet opgeroepen. Het werd een spel van aanklachten, antwoorden en stapels papier, waarbij Jan Slegers zich liet bijstaan door procureur Coppeneur en schout-aanklager Carolus de Bellevaux zich in 1713 liet vervangen door procureur Jan Tobben. Maar van dat voor Meijelse begrippen hoog gespeeld spel zijn alle rollen met duidelijke aanklachten en antwoorden verdwenen. Duidelijk is wel dat Jan Gordt Slegers alle zittingen zelf aanwezig was en dat hij op 6 maart 1713 veroordeeld werd tot het betalen van vier goudgulden en van de kosten van het proces. Voor wat het waard is.

Het huis nu wat opgekalefaterd

Duidelijk is ook, dat de Meijelsen Jan Slegers graag zagen vertrekken. Op 21 september 1712 dachten ze daarvoor een truc gevonden te hebben.

De schepenen van Meijel besloten dat iedereen die een vreemde knecht in dienst nam of in Meijel liet wonen een borg van 300 gulden moest betalen. Dat gebeurde zogenaamd om bij insolenten (aanmatigend gedrag, onbeschoftheden, brutaliteiten van die vreemde bewoner) en andere misbruiken de borg te kunnen inhouden. Ze namen daarvoor een artikel op in de Ceuren ende Breucken, vergelijkbaar met de hedendaagse APV (Algemene Plaatselijke Verordening). Voortaan zou iemand die deze regel overtrad ook een forse geldboete moeten betalen.

Jan Slegers had zoveel geld niet, maar hij had wel de niet-Meijelse Hendrick van Noijen als knecht in dienst. De Meijelse schepenen hadden echter verkeerd gegokt, want Jan Slegers vond zijn buurman Jan van den Steen bereid om de 300 gulden te betalen.

De dood van Jan Slegers met wat vooraf ging en wat daarna gebeurde

Hij lag niet goed bij de Meijelse inwoners, die Jan Gordt Slegers, maar wat er op 24 september 1715 gebeurde is geen voorbeeld van een gezellig cafébezoek.

In de late avond van die dag werden de schepenen Peter Smits en Thomas Verhasseldonk naar het huis van Jan Gordt Slegers geroepen. Hij lag zwaar gewond in bed,

nog wat onder invloed van bier, toen Jan Slegers aan de schepenen meedeelde dat Jacob Bartels van den Steijn hem zo hard geslagen had, dat zijn hele lijf vol wonden zat. De schepenen luisterden en Jan blies de volgende morgen, 25 september 1715, rond acht uur zijn laatste adem uit.

De twee schepenen zochten onmiddellijk contact met schout Carolus de Bellevaux, die als aanklager en als vertegenwoordiger van Maria Margaretha Louise van Millendonk de Vrouwe van Meijel een proces in gang zette tegen Jacob Bartels van den Steijn. Deze Jacob werd op 26 september in hechtenis genomen en de schout liet beslag leggen op al zijn goederen.

Voor een goed begrip dient hier opgemerkt te worden, dat Jacob Bartels behoorde tot de familie Van der Steen, die in Meijel veruit de meeste bezittingen had en van kort voor 1600 tot 1911 veel herbergiers, molenaars, schepenen en stadhouders, bestuurders zowel wethouders als burgemeesters, zusters en pastoors, heeft voortgebracht. Vermoed wordt dat deze familie oorspronkelijk als 'Meussen' (van Bartholomeus) uit Asten kwam en zeker is dat een lid uit deze familie, namelijk Anna Christina Goossens, trouwde met Godefridus Marcelis Frencken, burgemeester van Asten 1844-1904 en een van de voorouders van oud-ministerpresident Dries van Agt.

Had Jan Slegers met zijn beschuldiging aan het adres van Jacob Bartels een slinkse bedoeling of was ze terecht? De dingbank van de Meijelse schepenen moest daarover oordelen.

Schout De Bellevaux ging zeer voortvarend te werk. Op 29 september liet hij in Meijel en met toestemming van de schepenen ook in andere dorpen veertien personen oppakken en opsluiten, omdat ze minstens konden getuigen van de vechtpartij op 24 september.

Helemaal rechts het pand van Lieske Bartels, de Keulse Karre in de Dorpsstraat, gebouwd in 1645, vergaderplaats van de schepenen van 1645 tot 1752 en verwoest in 1944.

De mannen die opgepakt waren, lieten procureur Daemen voor de dingbank om invrijheidstelling vragen, want ze waren onschuldig, ze verloren geld omdat ze niet konden

werken en ze meenden dat er zonder hechtenis toch genoeg getuigen vrijwillig zouden komen opdruven.

De schout had ook graag Willem Driessen te pakken gehad, maar die was met hulp van anderen uit het land ontsnapt. Waarschijnlijk verkocht Willem kort na de vechtpartij de eigendomsbewijzen van zijn goederen aan aanwezigen en maakte hij zich met het zo vooral van Peter Hoefnaegels verkregen contante geld uit de voeten. Schout De Bellevaux vond tenminste dat Peter Hoefnaegels daarom meteen veroordeeld moest worden tot een boete van 31 goudguldens of een andere gepast bedrag. De schepenen noteerden tot naarder order zijn aanklacht.

Schout De Bellevaux had laat op de avond van 24 september ook al Dries Hendricks uit Liessel als medeplichtige laten oppakken en opsluiten. Hij moest op 30 september 1715 echter aan de schepenen meedelen dat die getuige ook gevlogen was vanwege strafbaar handelen van Meijelsen.

Dat verhaal is misschien in het geheel wat verwarrend maar het is te komisch om het niet te vermelden. Om te voorkomen dat Dries Hendricks zou ontsnappen had de schout Hendrick Theunissen, Frans Dicks, Art Jan Thijssen, Hendrick Cornelissen, Gerrit Peters, Willem Denissen, Dirck Houben en Hendrick Peter Lamers aangewezen als schutten of bewakers. Ze moesten dat doen op straffe van persoonlijke verantwoordelijkheid. Maar op 28 september lieten zij Dries Hendricks voor het middageten uit zijn kamer gaan om *'op de storte sijne handen te wassen'*. Niemand ging mee, want dat deden ze ook niet als de schout erbij was. Dan mocht hij ook alleen zijn handen gaan wassen en zijn behoefte doen ofwel *'sijne nature te exonereren op secreet'*. Die vrijheid was in Meijel gegund aan alle gevangenen.

Maar Dries kwam niet terug aan tafel, hij was al lang buiten Meijel en de schout eiste van de schepenen dat ze elk van de 'schutten' zouden veroordelen tot een boete van 50 goudguldens. Ook dit werd door de schepenen tot naarder order genoteerd.

Uit de verslagen van veertien zittingen van de Meijelse dingbank tussen 26 september 1715 en 30 maart 1716 komt met wat plak- en schuifwerk naar voren wat er op 24 september 1715 is gebeurd en wat de Meijelsen van Jan Gordt Slegers vonden.

Volgens de Meijelse schepenen of schout De Bellevaux was het een proces waarbij geen fouten gemaakt mochten worden, omdat het slachtoffer in dienst was van een vreemde mogendheid, namelijk de Hollandse Republiek. Daarom waren bij de zittingen drie schepenen van Nederweert aanwezig. Dat gebeurde normaal alleen, als een of meer

van de Meijelse schepenen in het proces moesten getuigen, maar geen van de zeven schepenen was aanwezig geweest bij de vechtpartij.

Aan het einde van de Meijelse Dorpsstraat stond in 1919 nog de Mariakapel van rond 1500 en links stond met de kopse kant naar de straat herberg 'de Keulse Karre'. Hier op straat vond het laatste stukje van de vechtpartij van Jan Gordt Slegers plaats.

We moeten ons verplaatsen naar de herberg die in 1645 door Jan Peters, zoon van Peter Jan Bartels alias Meussen en grootvader van Jacob Bartels van den Steen, gebouwd werd aan de doorgaande straat van Meijel, met een bierbrouwerij erachter. De waardin van deze herberg was in 1715 Lieske Willems alias Bartels, weduwe van Barthel Jan Peters en moeder van Jacob Bartels van den Steen.

In die herberg vergaderden van 1645 tot 1752 de schepenen van Meijel en Lieske Willems maakte er een alom bekende halteplaats van voor de vervoerders van het internationaal transportbedrijf 'Keulse Karre'. De herberg heette vanaf 1720 dan ook De Culsche Carre of Keulsche Kaer. De bewoners ervan werden vanaf 1707, het eerst door pastoor Tilman Spee, met 'Van den Steen' aangeduid vanwege de grote steen voor de herberg waar de richterbode op stond als hij afkondigingen deed.

In die herberg zat Jan Gordt Slegers op dinsdag 24 september 1715 om vier uur aan een tafel met Dries Hendricks die sinds kort in Liessel woonde en Willem Driessen knecht van Jan Hendriks den Mulder. Er werd stevig gedronken en gescholden. De andere aanwezigen bemoeiden zich niet met dit stel, ze keken vooral Jan Slegers met de nek aan.

Lennert Bartels, Willem Coumans, Peter Coumans alias Cuijpers, gerichtsbode Lennert Jan Gevers, waardin Lieske Bartels en de meer dan tien anderen kenden de verhalen over hem met doodslag en andere misdaden voordat hij naar Meijel kwam en ze waren ook niet vergeten hoe hij omging met de Hollanders die belasting haalden uit Meijel om de lege schatkist van de Republiek te vullen.

Jan Slegers dreef de spot met alles waarmee hij de Meijelsen maar kon kwetsen, de pastoor, de armetierigheid, de vijandigheid tegenover vreemdelingen.

Rond negen uur in de avond waren vooral Dries Hendricks en Jan Slegers met elkaar *'in craekeel'*. Op dat moment kwam Jacob Bartels binnen, ging bij hen zitten en dronk mee met de drie die al heel wat bier op hadden.

Hij vroeg waarover de ruzie ging, probeerde te sussen, maar bemoeide zich ook steeds meer met het geschreeuw waarin de scheldwoorden over en weer vlogen. Hij deed geen moeite om de beledigingen aan het adres pastoor Tilman Spee weg te werken, want die moest deze week in Roermond voor de bisschoppelijke rechtbank verschijnen, omdat hij schout Waegemans van Asten uitgescholden had en met een degen bedreigd.

Op een gegeven moment kwam Willem Driessen ertussen en hij schold de al aardig bedronken Jan Slegers uit voor *'eenen hontsfotsighen knecht'*, een ellendeling en schurkachtige hulp van de vijand. Slegers sprong op en wilde al schreeuwend en scheldend Willem een paar rake tikken geven.

Jacob Bartels kwam ertussen en probeerde Jan Slegers de deur uit te werken, terwijl hij zei *'dan ben stu maer een schelm'*, met andere woorden *'eruit hier want jij bent inderdaad een grote deugniet'*.

Dries Hendricks had inmiddels zijn mes getrokken en bedreigde Jan Slegers met *'Ick sal dit vierde halffde desen avont besighen'*. Tijdens het proces werd later gezegd, dat met *dit vierde halffde* in de hele Meierij een mes bedoeld werd, dus Dries Hendricks wilde Jan Slegers steken toebrengen en heeft dat op enig moment ook gedaan.

Dries Hendricks wilde Jan Slegers steken toebrengen en heeft dat op enig moment ook gedaan.

Met trekken en slaan werkte Jacob Bartels de bloedende Jan Slegers de deur uit. Voor de herberg werd op straat verder gevochten tot het iedereen duidelijk was, dat Jan Gordt Slegers op sterven na dood was.

Pastoor Tilman Spee werd erbij geroepen. Die woonde in zijn pastorie aan de Kalisstraat maar goed vijftig meter van de plaats af waar Jan Slegers lag. Pastoor probeerde met Jan te praten, maar die was zo zat en dronken, dat hij geen benul had van God of gebod. Pastoor kon hem dus niet de laatste sacramenten toedienen. De omstanders wisten het zeker: Jan was *'auctheur van sijne doodt'* en *'principaele oorsaecke van crackeel ende eigens vuijlicheijt'*. Hij was door zijn grofheden de veroorzaker van de ruzie en had zijn dood aan zichzelf te wijten.

Men vervoerde Jan Slegers naar zijn huis, waar de schepenen Peter Smits en Thomas Verhaseldonk zijn laatste getuigenis beluisterden.

Op 30 maart 1716 veroordelen de Meijelse schepenen alleen Dries Hendricks, omdat zijn messteken de dood van Jan Slegers tot gevolg hadden. Dries kreeg als boete 16 goudgulden en hij moest de kosten van het gerecht betalen. Maar Dries Hendricks deed net of hij gek was en liet alles op zijn beloop. Daarop werd hij uit de vrijheerlijkheid Meijel verbannen.

De familie Slegers boert goed en vertrekt

Na de dood van Jan Gordt Slegers nam zijn 26-jarige zoon Frans het gedoetje van vader over. Hij was op 7 februari 1713 getrouwd met Geurtje dochter van Gorts Theunissen Ceelen alias Monickx en Linneken Geradts Bollen van de Kalisstraat.

Samen zouden Frans en Geurtje tussen 1713 en 1730 acht kinderen krijgen. Het gezin woonde in de wat opgekalefaterde bouwval, die Jan Slegers in 1703 gekocht had. Maar ze waren zeker niet arm of als vreemdelingen ongewenst. Bovendien lieten ze hun kinderen naar school gaan, zodat zoon Goort Slegers op 15 februari 1760 gemeenteontvanger en plaatsvervangend gemeentesecretaris werd. Vanwege zijn vertrek uit Meijel was het maar ruim een jaar.

Frans Slegers werkte hard en kocht in 1716 voor 84 gulden en 16 stuivers in het Vloedveld 187 roeden woeste grond, die hij omwerkte naar landbouwgrond. In 1723 kocht hij daar nog 2 lopensen en 73 roeden woeste grond langs de Kerckstraet bij voor 59 gulden, 2 stuivers en 2 oort. In 1725 verwierf hij voor 437 gulden ook nog drie percelen aent Venne. Als die gronden in cultuur gebracht waren, werden het Nieuwe Erven, dat wil zeggen dat ze als eigendom verkocht mochten worden en als erfenis overgedragen aan de kinderen.

Het ging hem redelijk goed, in 1720 kon hij zelfs borg staan voor de grondaankopen die Lucas Martens van Ostaijen deed. Met deze Lucas kon hij waarschijnlijk goed overweg, want op 20 januari 1721 kocht Frans Slegers als stroman van Lucas tijdens een veiling voor 764 gulden het huis van Lamert Claessen en zijn vrouw Helena.

In 1734 leenden Francis en Geurtje nog 50 pattacons van de Antoniusmeesters, met hun huis als onderpand. Dit bedrag kon terugbetaald worden, toen Geurtje en zoon Goort in 1740 voor 130 gulden twee lopensen land (ca 0,5 ha) aan de Kerckstraet verkochten aan Jan Thijssen den Jongen.

Op 18 maart 1734 werd Francis Jan Slegers begraven, zijn weduwe Geurtje volgde hem op 1 mei 1743. In dat laatste jaar waren de zoons Goort (van 1717) en Jan (van 1719) meerderjarig, dat wil zeggen ouder dan 24 jaar, maar Peter (van 1727) en Helena (van 1730) hadden voogden of mombers nodig. Dat waren Jan Claessen en Lucas Martens van Ostaijen.

Het heeft er alle schijn van dat de voormalig Astense families Slegers en van Ostaijen steeds contact met elkaar gehouden hebben, niet alleen als voogd.

Op 8 april 1745 was er een veiling van de gronden die Francis Slegers nagelaten had. Zijn erfgenamen mochten 819 roede grond verkopen in het Venne en in het Vleutvelt, tussen Startebos en Kerckstraet/Heldenschedijk. Dat was ongeveer 1,5 ha, iets onder het gemiddelde bezit van een boer in Meijel, maar toch een redelijk hoeveelheid. Ze

beurden daarvoor 1150 gulden en 1 stuiver, buiten het gods-, armen- en handgeld. De kopers waren Goort Hendriks, schepen Jan Janssen, Jan Hendriks van Bree, Hendrick Tijssen, Mathijs Franssen, Jan Peter Claessen en Jan Thijssen den Jongen.

Hier heeft Francis Slegers in het Vleutvelt (Vloedveld) zijn in 1716 gekochte stuk woeste grond omgevoerd naar cultuurgrond.

De verkoop van hun huis lieten de erfgenamen vanwege geruzie over aan Lucas van Ostaijen en diens zoon Marten.

Hendrick Peter Lamers bazuinde in Meijel rond, dat hij het huis van Slegers voor een aardige prijs gekocht had van Marten van Ostaijen. Deze laatste deelde mee, dat daags na de afspraak de koopsom met gods- en armengeld inderdaad voldaan was en dat ze er samen op gedronken hadden.

Hendrick Peter Lamers ontkende vervolgens dat hij het pand gekocht had, ook niet in een dronken bui, want het was een ‘*geruineert huijs*’, een bouwval waaraan zeel veel gedaan moest worden.

Er volgden zittingen van de Meijelse dingbank, waarbij van verkoop wel sprake lijkt te zijn. Hendrick Peter Lamers ging vervolgens naar het Hof van Gelre te Roermond, maar kreeg daar te horen dat zijn bezwaar ongegrond en niet ontvankelijk was. Hij had het huis dus gekocht, maar wilde er vanaf vanwege de hoge reparatiekosten.

Er werd, naar goede Meijelse gewoonte, een oplossing gevonden. De gemachtigden van de familie Slegers waren niet te beroerd het huis opnieuw op een openbare veiling aan te bieden. Drie keer werd het afgeroepen bij de kerk en op 16 juni 1749 kochten Jan Janssen den Kapitein en zijn vrouw Catharina Cox het huis met moeshof en aangelag voor 460 gulden. Jan Janssen zou er tot zijn dood in 1756 wonen, maar het jaar daarop bouwde zijn weduwe al het nog bestaande pand in de Dorpstraat met de muurankers ‘1757’.

In Meijel woonde toen van de familie Slegers alleen nog de kleinzoon van Jan Gordt Slegers, Goort Slegers, die echter op 22 september 1761 afscheid nam van dorp Meijel en van het dorpsbestuur waarvan hij secretaris was.

Henk Willems

Gegevens uit:

- Bunderboek van Meijel, in particuliere collectie
- RHCL te Maastricht: Protocollen van Dopen, Huwelijken en Begrafenissen parochie Sint Nicolaas te Meijel
- RHCL te Maastricht: archief Schepenbank Meijel m.n. de protocollen/boeken 6, 8 en 10